

[Nør Christensen]

overbevist om, at de fire partier nok skal vide at kende deres ansvar over for vælgerne og føre en fornuftig økonomisk politik.

Det, der er afgørende for de fire partier, er, at det er en kunst at indordne sin vilje under fornuftens love. Det forstår de fire regeringspartier til fulde, og jeg udtrykker ros og anerkendelse herfor.

Efter disse mere indledende bemærkninger skal jeg kommentere nogle af de mange ændringsforslag.

Venstresocialisterne vil jo gerne betegnes som et progressivt parti fyldt med nytænkning osv. Det gælder bare ikke, når det drejer sig om forhandlingen om finanslovsforslaget. Her er der tale om de meget gamle og kendte travere, som vi næsten til hudløshed kender fra tidligere år. Alligevel skal jeg knytte nogle kommentarer til dem.

Det første, jeg stødte på, var nedlæggelse af statsbroen Store Bælt, i sandhed et fromt ønske set med VS-øjne. CD har den stik modsatte opfattelse. Vi vil med al den energi, vi har, arbejde for i det finansår, vi her behandler, at få afklaret spørgsmålet om den faste forbindelse over Store Bælt. Det er for mit parti en meget vigtig sag i det kommende finansår, men det, at det er vigtigt for mit parti, er ikke afgørende alene. Det altafgørende for os er, at en fast forbindelse over Store Bælt er til kæmpemæssig gavn for vort land og dermed til gavn for os alle sammen. Jeg er glad for at kunne sige i dag, at der er enighed blandt de fire regeringspartier om en løsning på dette område. Regeringspartierne har altså en fælles indstilling for så vidt angår den faste forbindelse over Store Bælt.

Af de gamle travere kan jeg også nævne ændringsforslaget om dronningen og de kongelige medlemmer, som får en uvenlig hilsen med på vejen. Der er, når sandheden skal siges – og det skal den jo – heller ikke på det område megen nytænkning at spore hos VS.

Det er også naturligt for mig som centrum-demokrat at gøre nogle bemærkninger om § 22, der, som man ved, er forsvarsministeriet. Netop i år havde jeg ventet bare en lille smule forandring hos SF. Jeg havde ventet, at SF ville se med lidt mere realistiske øjne på forsvarsministeriet, men det skete som bekendt ikke. Lidt forsigtigt vil jeg gerne have lov til at spørge SF, om der er bare lidt håb forude for så vidt angår den kommende finanslov, for jeg har forstået, at SF

ikke længere er så arrig en modstander af et forsvar, som det parti har været tidligere. Det bliver spændende, det bliver overordentlig spændende, at se, hvad nyt foråret 1986 vil bringe på det område. For resten er der ikke her tale om et ændringsforslag, men, som jeg også sagde sidste år, om et direkte nedlæggelsesforslag, som centrum-demokraterne bestemt ikke er enige i på nogen som helst måde. Vi går fortsat ind for, at vi skal have et godt forsvar, som kan sikre den frihed, som vi ønsker at bevare, og jeg kan give tilsagn om, at vi aldrig vil forsømme nogen som helst lejlighed til at gentage det synspunkt.

Som jeg sagde indledningsvis, har det overordnede for regeringspartierne været at indordne vor vilje under fornuftens love. Denne bemærkning var naturligvis ikke tilfældigt valgt, og jeg bringer den frem nu, hvor jeg skal kommentere ændringsforslaget vedrørende cykelstier. Jeg mener, at socialdemokratiet her giver udtryk for en overbudspolitik, om end i en noget mild form.

Når vi ikke kan støtte det ændringsforslag, skyldes det ikke, at vi ikke ønsker at gøre noget for trafikikkerheden, eller at vi ikke ønsker at øge trafikikkerheden. Men som sagt arbejder vi – og dermed mener jeg de fire partier og regeringen – under nødvendighedens lov, og vi vil ikke være med til at føre politik på et urealistisk grundlag.

I det hele taget vil jeg om socialdemokratiets ændringsforslag sammenfattende fastslå, at der generelt set er tale om overbudspolitik. Der er tale om at føre traditionel oppositionspolitik, nemlig den, at i opposition er alting så legende let, men når man har regeringsmagten, viser der sig den ene vanskelighed efter den anden, så bliver alting pludselig forfærdelig svært, ingenting kan lade sig gøre, altså når man har magten og bærer regeringsansvarets tunge åg. Det er og bliver en uvane, som mit parti under ingen omstændigheder kan acceptere. At gøre præcis dagens politiske gerning er for os det mest reelle, og det er det, der er til størst gavn for vort lands borgere.

Også den tale, vi i dag har hørt fra socialdemokratiet, er det, jeg vil kalde for en gammel travet.

Det ville efter centrum-demokraternes opfattelse være langt bedre, om socialdemokratiet i stedet for at føre den kendte, traditio-